

Tóth Sándor

Bánatban is ünnep

hamvazás szerdája
havaknak órája
ég-szakasztja zápor
zúdul a világra

cinkék sirdogálnak
ág hegyén fény pattan
mikor a hóesés
oltja szakadatlan

korai rügyeit
a cseresznyefáknak
szendergő törzsekben
a lélek nem lázad

átadja híreit
hétalvó gyökérnek
kéregről ágaknak
hamuszín levélnek

mely a zsenge fűnek
szélvédett alomja
míg a nap keltével
meg nem vigasztalja

véget ér akkor majd
hószikrák mámore
kőről tüzet csihol
remények húsvétja

ami volt fehérség
bánatban is ünnep
bűnök rossz virágát
elsirató könnyek

költöznek madárként
közel-ég honába
feloldozást nyernek
szívek záporában

Kaiser László

Őszinte műfajtiszta*H. Varga Gyula köszöntése 70. születésnapja alkalmából*

„Kezdetben vala az Ige” – hogy azt nem mondjam, eléggé egyértelműen. Vagy másképp: műfajilag tisztán; aztán az irodalom megjelenésével és elterjedésével sokáig szinte homogének voltak a műfajok. S végül az amúgy is bolond világ végképp megbolondult, vegyük, hogy a XX. századra, minden keveredett mindennel, a fogódzkodó a pusztítóval és fordítva: nagy-nagy műfaji keveredés kezdődött a prózaverstől az esszéregényig, hosszasan lehetne sorolni, s egyáltalán nem biztos, hogy ez baj. Tény viszont, hogy néhány műfaj megmaradt abszolúte tisztának, nem sok, ezek közé tartozik mindenképpen többek között a nekrológ és a köszöntés. Hát hogyne. Ha már valaki elvállal egy búcsúztatót, biztos, hogy nem beszél és nem beszélhet negatívumokról. Mutatis mutandis: ilyen a köszöntés is.

Most tehát ebben a tisztának maradt műfajban szólnék őszintén, és csakis őszintén, mert másképp nem érdemes. Nem is lehet, illetve lehet hablatyolni-hazudni, de ez nem kenyerem. A dolgom viszont hihetetlenül könnyű, mert végiggondolva a köszöntés elvállalását, majd a megírásra készülődve: döbbenet és örömmel fogalmazódott meg bennem az a felismerés, hogy Varga Gyula azon kevés barátaim és ismerőseim közé tartozik, akiről egyszerűen nem tudok rosszat mondani. Ha akarnék, sem tudnék. És ez hihetetlenül nagy dolog, racionálisan és ugyanakkor meghatottan kell megállapítanom. Németh László szép szava, hogy micsoda nagy „emberfaunával” találkozunk életünk során. És milyen kevés az, aki tényleg egyértelműen melegíti emlékeinket, s ez már az én komor szavam.

Menjünk sorjában. Varga Gyulát már nem olyan fiatalon ismertem meg, 1979-ben. Együtt kezdtük az ELTE magyar kiegészítő szakát, ez köztudottan posztgraduális képzés volt azoknak, akik előtte tanárképzőt végeztek. Nem túlzás: az első pillanattól, az első véletlen, tehát a mából nézve mégsem véletlen beszélgetéstől kezdve szimpátián, egyetemi csoporttársaságon túlmutató barátság kezdődött köztünk. Talán erősítette ezt, hogy Egerből érkezett, apám szülővárosából, talán az is, hogy néha besegített nekem a nyelvészeti felkészülésben, elvégre ő már komolyan foglalkozott ezzel a diszciplínával, a közös értékrend és érdeklődés mindenképp, s talán az is szerepet játszott, hogy néhány évvel idősebb volt nálam, így eleve éreztem iránta szeretettel teli tiszteletet: ennek jegyében fogadtam el akkor és főleg a későbbiekben elsősorban életemet érintő finom kritikákat, de talán legalább ennyire a kommunikáció szakértőjének tüpontos megjegyzéseit munkámmal, írásaimmal, esetleges szereplésemmel, előadásokkal kapcsolatban is. S